

Правни основания и основни доводи

1. Alliance One International Inc., по-рано Dimon Inc., (наричано по-нататък „жалбоподателят“) иска: i) Съдът на ЕС да отмени Решение на Общия съд от 12 октомври 2011 г. по дело T-41/05 в частта, в която съдът приема, че Alliance One International, Inc. (наричано по-нататък „АОИ“), по-рано Dimon Inc., (наричано по-нататък „Dimon“) е солидарно отговорно за извършеното от Agroexpansión; нарушение; ii) да се отмени Решение на Комисията от 20 октомври 2004 г. по Преписка COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн Испания, в частта, която се отнася до жалбоподателя, и наложената на жалбоподателя глоба да бъде съответно намалена и iii) да бъде осъдена Комисията да заплати съдебните разходи.
2. На първо място жалбоподателят твърди, че Комисията и Общият съд не са приложили правилно член 101, параграф 1 от ДФЕС и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, като приели, че АОИ следва да носи отговорност за извършеното от Agroexpansión нарушение. Жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил правото му на защита и член 296 ДФЕС, като обяснява в решението (и следователно *ex post facto*) логиката във връзка с приложения в решението на Комисията стандарт за доказване. Поради това жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при определянето на метода за разпределяне на отговорността, по-конкретно като приел двойствен метод, който довел до дискриминационно третиране на дружествата в зависимост от основателността на съдържащите се в жалбата им доводи, но иначе не установил стандарт. Общият съд освен това не могъл да пренебрегне факта, че Комисията не е успяла да обоснове доводите си в решението относно липсата на оспорване.
3. На второ място, Решението на Общия съд нарушава правата на жалбоподателя, произтичащи от общите принципи на правото на ЕС, правата по ЕКПЧ и Хартата на основните права, която вече част от Лисабонския договор и поради това е със значение на акт на първичното право.
4. На трето място, независимо че Общият съд приема, че жалбоподателят не следва да носи отговорност за решението на Agroexpansión за периода преди 18 ноември 1997 г., той все пак не прави необходимите изводи от грешката на Комисията и допуска дискриминация по отношение на жалбоподателя. Жалбоподателят първо твърди, че началният размер на глобата би трябвало да се увеличи само с 30 %, в противен случай би имало дискриминация по отношение на Dimon в сравнение с другите адресати на решението. На второ място жалбоподателят твърди, че Комисията сгрешила при определяне на оборота на Dimon през 2003 г., за да обоснове увеличаването на началния размер на глобата въз основа на точка 5, Раздел 1 А от Насоките от 1998 г.
5. Накрая жалбоподателят твърди, че имал оправдано очакване, че ще се ползва от намаляване на глобата на основание трето тире Раздел Б, точка 3 от Насоките за глобите от 1998 г. Общият съд допуснал грешка в това отношение, тъй като: i) приел, че поради естеството на нарушението, в настоящия случай не се прилагат смекчавачи обстоятелства и ii) възприел довода на Комисията, че жалбоподателят вече се е ползвал от смекчавачи обстоятелства.

членове 81 и 82 от Договора (текст от значение за ЕИП)
 ОВ L 1, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Италия) на 2 януари 2012 г. — Cristian Rainone и др./Ministero dell'Interno и др.

(Дело C-8/12)

(2012/C 73/37)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Окръжен административен съд, Тоскана)

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Ответници: Ministero dell'Interno (Министерство на вътрешните работи), Questura di Prato (Дирекция на полицията, Prato) и Questura di Firenze (Дирекция на полицията, Firenze)

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли членове 43 ЕО и 49 от Договора за ЕО да се тълкуват в смисъл, че по принцип не допускат национална правна уредба като италианската по член 88 от консолидирания текст на законите за обществената сигурност, по силата на която „лиценз за осъществяването на дейност във връзка със залагания може да се предостави изключително на субекти, които са концесионери или са получили разрешение от страна на Министерства или други образувания, за което законът запазва възможността да организират или управляват дейностите, свързани със залагания, както и на субекти, упълномощени от концесионер или титуляр на разрешение по силата на същата концесия или разрешение“, и член 2, параграф 26 от Законодателен декрет № 40 от 25 март 2010 г., преобразуван със Закон № 73/2010, на основание на който „член 88 от консолидирания текст на законите за обществена сигурност съгласно Кралски указ № 773 от 18 юни 1931 г. и последващите му изменения се тълкува в смисъл, че предвиденият в него лиценз, когато е предоставен на търговско предприятие, осъществявашо провеждането и събирането на залагания в публични хазартни игри с парична печалба, следва да поражда действие единствено след като на притежателите на посочените предприятия е била предоставена съответна концесия за провеждането на такива игри и за събирането на такива залагания от Ministero dell'economia e delle finanze (Министерство на икономиката и финансите) — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato (Независимия административен орган за държавен монопол)“;

(¹) Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в

2. Трябва ли посочените членове 43 ЕО и 49 от Договора за ЕО да се тълкуват в смисъл, че по принцип не допускат и национална правна уредба като предвидената в член 38, параграф 2 от Законодателен декрет № 223 от 4 юли 2006 г., преобразуван със Закон № 248/2006, съгласно която „Член 1, параграф 287 от Закон № 311 от 30 декември 2004 г. се заменя със следния текст:

„287. С разпореждане на Ministero dell'economia e delle finanze — Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato се уреждат новите условия и ред за разпределяне на игрите върху резултати от състезания, различни от конни надбягвания, при спазване на следните критерии:

[...] 1) определяне на условията и реда за защита на концесионерите, събиращи залагания с фиксиран коефициент върху резултати от състезания, различни от конни надбягвания, съгласно уредбата в Наредба № 111 от 1 март 2006 г. на Ministro dell'economia e delle finanze“.

Въпросът, свързан с член 38, параграф 2, има за предмет конкретно предвидената в споменатата разпоредба обща насоченост към защита на концесиите, предоставени преди измененията в правната уредба, както и поредицата ограничения и мерки, в резултат от които всъщност би могло да се гарантира запазването на заврените търговски позиции, видно от задълженията за разкриването на нови пунктове и за спазването на определено отстояние от вече разпределените пунктове, а също и общото тълкуване на цитирания член 38, параграф 2, направено от Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato, което включва в договорите за концесия споменатата клауза за прекратяване в случай на пряко или непряко осъществяване на трансгранични дейности от сходен характер;

3. При утвърдителен отговор, ако посочените в предходните точки национални разпоредби се окажат в съответствие с общностната правна уредба, трябва ли член 49 от Договора за ЕО да се тълкува в смисъл, че при ограничаване на свободното предоставяне на услуги поради съображения от общ интерес следва предварително да се проверява дали този общ интерес вече не е бил взет предвид в достатъчна степен по силата на разпоредбите, контрола и проверките, на които се подчинява доставчикът на услуги в държавата, в която е установен?
4. При утвърдителен отговор съгласно съдържанието на предната точка трябва ли при разглеждането на пропорционалността на такова ограничение запитващата юрисдикция да взема предвид обстоятелството, че приложимите разпоредби в държавата, в която е установен доставчикът на услуги, предвиждат контрол с еднакъв или дори по-висок интензитет от този на контрола, прилаган в държавата, в която се осъществяват доставките на услуги?

Преюдициално запитване, отправено от tribunal de commerce de Verviers (Белгия) на 6 януари 2012 г. — Corman-Collins SA/La Maison du Whisky SA

(Дело C-9/12)

(2012/C 73/38)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal de commerce de Verviers

Страни в главното производство

Ищец: Corman-Collins SA

Ответник: La Maison du Whisky SA

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 2 от Регламент № 44/2001⁽¹⁾, евентуално във връзка с член 5, параграф 1, буква а) или буква б) от него, да се тълкува в смисъл, че не допуска правило за определяне на подсъдност, като това в член 4 от Закона от 27 юли 1961 г., който предвижда компетентност на белгийските юрисдикции, когато концесионерът е установен на белгийската територия и когато договърът за изключителна продажба поражда всички или част от своите последици на същата тази територия, независимо от мястото на установяване на концедента, срещу който е предявен иска?
2. Трябва ли член 5, параграф 1, буква а) от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че той се прилага към договор за изключителна продажба на стоки, по силата на който едната от страните по него купува стоки от другата с цел да ги препродаде на територията на друга държава членка?
3. При отрицателен отговор на този въпрос, трябва ли член 5, параграф 1, буква б) от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че има предвид договор за изключителна продажба, като този между страните по спора?
4. При отрицателен отговор на двата предходни въпроса, кое е оспорваното задължение при прекратяване на договор за изключителна продажба: това на продавача-концедент или това на купувача-концесионер?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).